ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Hany Pipkové v právní věci **žalobce D. s.r.o.** zastoupeného advokátem JUDr. Ing. Vladimírem Nedvědem se sídlem Zítkova 9, PS 203, Litoměřice, proti žalovanému Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem se sídlem Velká hradební 61, Ústí nad Labem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 2. 2003 č. j. 15 Ca 191/2002 - 20,

takto:

I. Kasační stížnost proti bodu I. výroku napadeného rozsudku **se odmítá.**

II. Kasační stížnost proti bodům II. a III. výroku napadeného rozsudku **se zamítá.**

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce podal včas kasační stížnost, kterou v celém rozsahu napadl rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 2. 2003 č. j. 15 Ca 191/2002 - 20. Tímto rozsudkem bylo rozhodnuto takto:

I. Věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp.zn. 15 Ca 191/2002 a sp. zn. 15 Ca 192/2002 se spojují ke společnému projednání. Věci budou nadále vedeny pod sp. zn. 15 Ca 191/2002.

II. Žaloby se zamítají.

III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Důvodem kasační stížnosti je nezákonnost spočívající v nesprávném právním posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení (§ 103 odst. 1 písm. a) zákona

č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále jen „s. ř. s.“). V kasační stížnosti se uvádí, že lze-li podle § 46 odst. 8 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru napadat jen doměřený rozdíl na daňovém základu a na dani, a je-li podle § 48 odst. 11 daňového řádu přípustné napadat výrok rozhodnutí, pak základní náležitostí tohoto výroku je i doměřený rozdíl na daňovém základu. Neobsahuje-li dodatečný platební výměr tuto základní náležitost, kterou podle povahy rozhodnutí musí mít, má to za následek jeho nicotnost podle § 32 odst. 7 věty první daňového řádu. Nicotné rozhodnutí nevyvolává žádné právní účinky (neexistuje) a proto žalovaný nemohl rozhodovat podle § 50 odst. 6 daňového řádu. Doměřený rozdíl na daňovém základu nelze specifikovat jinak, než vyčíslením rozdílu mezi nově stanoveným daňovým základem a původně stanoveným daňovým základem v dodatečném platebním výměru. Není-li ve výroku rozhodnutí uveden doměřený rozdíl na daňovém základu, nemůže žalobce tento rozdíl napadat (§ 46 odst. 8 daňového řádu), neboť nelze napadat to, co výrok neobsahuje. Krajský soud vyšel z jiného právního názoru a proto se žalobce domáhá zrušení napadeného rozsudku, vrácení věci Krajskému soudu v Ústí nad Labem k dalšímu řízení a přiznání náhrady nákladů řízení o kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti vyvracel její důvody a navrhl její zamítnutí.

Ze soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil:

Žalobce se dvěma žalobami podanými u Krajského soudu v Ústí nad Labem domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2002 č. j. 17449-1996/120/01 a dodatečného platebního výměru Finančního úřadu v Chomutově ze dne 2. 7. 2001 č. j. 74659/01/182912/6025 č. 1010000136, kterými mu byla podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, a podle § 46 odst. 7 daňového řádu dodatečně vyměřena daň z příjmů právnických osob za rok 1996 v částce 210 990 Kč. Žalobce navrhl i zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2002 č. j. 17449-1997/120/01 a dodatečného platebního výměru Finančního úřadu v Chomutově ze dne 2. 7. 2001 č. j. 74664/01/182912/6025 č. 1010000137, jímž mu byla podle shora uvedených zákonných ustanovení dodatečně doměřena daň z příjmů právnických osob za rok 1997 v částce 396 240 Kč. Žalobce navrhl, aby věci byly vráceny žalovanému k dalšímu řízení.

Stížnostní bod žaloby je obsahově totožný s tím, co žalobce později uvedl v kasační stížnosti.

Krajský soud obě věci spojil ke společnému projednání podle § 39 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud žaloby zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Soud nesdílel názor žalobce o neplatnosti dodatečných platebních výměrů proto, že neobsahovaly doměřený rozdíl na daňovém základu a na dani. Podle názoru krajského soudu jsou potřebné údaje dostatečně specifikovány uvedením výše nově stanovené daně a jejího základu v dodatečném platebním výměru, když doměřený rozdíl na daňovém základu a na dani může daňový subjekt spolehlivě zjistit, neboť výši původní daně a jejího základu nepochybně přesně zná z podaného přiznání nebo hlášení. V projednávaných věcech oba dodatečné platební výměry obsahovaly údaje o rozdílech na dani a také alespoň údaje o nově stanovených daňových základech, takže žalobce z nich mohl spolehlivě zjistit i rozdíly mezi nově stanovenými a původními základy daní. Dodatečné platební výměry tedy není možno považovat za neplatné podle § 32 odst. 7 věty první daňového řádu. Vydáním napadených rozhodnutí nedošlo k porušení § 50 odst. 6, ani dalších ustanovení daňového řádu. Soud dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné a proto je zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s.

Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem přezkoumal v rozsahu kasační stížnosti, vázán jejími důvody.

Kasační stížnost je zčásti nepřípustná, zčásti nedůvodná.

K nepřípustnosti kasační stížnosti:

V kasační stížnosti je uvedeno, že rozsudek Krajského soudu, jak je specifikován výše, napadá žalobce v celém rozsahu. Z této formulace je třeba dovodit, že kasační stížností je napaden i bod I. výroku napadeného rozsudku, jímž krajský soud rozhodl o spojení dvou věcí ke společnému projednání.

Podle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení. Touto formulací je nepochybně míněno i spojení věcí ke společnému projednání.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. soud odmítne návrh (kasační stížnost), je-li podle s. ř. s. nepřípustný. Soud proto rozhodl o odmítnutí této části kasační stížnosti pro její nepřípustnost.

K nedůvodnosti kasační stížnosti:

Kasační stížnost vychází z § 46 odst. 8 daňového řádu, podle něhož v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru lze napadat jen doměřený rozdíl na daňovém základu a na dani. Z toho, že ve výrocích dodatečných platebních výměrů není uveden „doměřený rozdíl na daňovém základu“, je dovozována jejich chybějící základní náležitost a tudíž jejich nicotnost.

Podle názoru Nejvyššího správního soudu slova „doměřený rozdíl na daňovém základu“ nevyjadřují (i když legislativně nepříliš vhodně) nic jiného, než je uvedeno v odstavci 7 tohoto ustanovení slovy „dodatečně daň vyměří ve výši rozdílu mezi daní původně vyměřenou a daní stanovenou,…a takto dodatečně stanovenou daň současně předepíše.“

V tomto konkrétním případě to pro žalobce znamená, že mohl odvoláním napadat částky 210 990 Kč a 396 240 Kč. Úvaha o chybějící základní náležitosti dodatečných platebních výměrů a z toho plynoucí jejich nicotnosti tedy není důvodná.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Pokud jde o náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, odmítne-li soud kasační stížnost, žádný z účastníků nemá ze zákona (§ 60 odst. 3 s. ř. s.) právo na jejich náhradu. Pokud jde náhradu nákladů při zamítnutí kasační stížnosti, žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému podle obsahu spisu nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost. Proto žalovanému nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. července 2004

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu